

Kdysi dávno, v jednom vzdáleném království...

Bylo, nebylo. V jednom království, velmi, ale opravdu velmi vzdáleném od naší země, vládl po mnoho let král, který se s většími či menšími úspěchy snažil, aby se lidem v jeho zemi dařilo dobře. Neměnil to, co měli rádi, a snažil se přikazovat co nejméně. Když učinil rozhodnutí, bylo dobré pro celou zemi a ne jenom pro jeho pár rádců či jeho samotného. Každý rok mimo jiné pořádal turnaj pro mladé závodníky na koních, aby se ukázalo, jak se který z nich přes rok zlepšil a co nového umí. Závodilo se ve třech věkových skupinách, které se nazývaly mladší rytíř, starší rytíř a kavalír. Všichni účastníci závodu jezdili na třech druzích koní, z nichž nejprve soutěžili na mladém koníkovi, který často nechtěl poslouchat. Poté dostali normálního cvičeného koně a nakonec měli možnost ukázat sílu a postřeh na koni velmi rychlém a divokém.

Po mnoha letech starý král odstoupil z trůnu pro zdravotní problémy a na jeho místo se dostal král nový, který se místo o království staral spíše o vlastní kapsu a kapsy svých rádců. Vše dobré a tradiční, co v zemi bylo, zrušil či změnil k obrazu a cíli svému. Mimo jiné také výrazně změnil soutěž mladých rytířů na koních, která byla do té doby v království velmi oblíbená a respektovaná. Místo ní přikázal, že se bude soutěžit ve stejných skupinách jezdců, ale jezdit se bude na mezkách, mulách a velbloudech. Důvodem bylo, že chov mezků provozoval v té době jeden z jeho patolízalských rádců, muly se daly na tržišti velmi levně koupit, ale na závod byly prodávány draze a velbloudy dodal do závodu jeden arabský šejk, samozřejmě za velmi tučnou sumu zlaťáků, kterými si zaplatil reklamu pro své arabské chovy.

Lidé, kteří mysleli hlavou a nikoliv jinými částmi svého těla, pochopili, co se v jejich zemi děje. Ale bylo mnoho takových, kteří s novými pravidly souhlasili, nejčastěji proto, že mohli jako jediní na královském turnaji prodávat předražené lampredotto nebo rytířům jako jediní mohli na turnaj jejich koně kovat. Jenže všichni do jednoho věděli, že závody to budou nudné a nezajímavé, hlavně proto, že muly z chodu lakomého rádce byly podvyživené, mezci nehezcí a velbloudi podle tradic země svého původu líní. A tak se našel jeden kníže, který nejenže myslel svoji hlavou a nenechal se opít rohlíkem, ale také se nebál a v den rytířského turnaje pořádaného pro mladé rytíře králem se rozhodl uspořádat svůj vlastní turnaj podle původních pravidel.

Ale ouha. Nový král poslal po jednom ze svých rádců knížeti dopis, v němž mu zakázal turnaj uskutečnit. Bylo mu trapné psát, že důvodem je fakt, že se bojí, že by většina nadaných jinochů nastoupila v turnaji pořádaném knížetem a ne králem, tak jako důvod uvedl, že turnaje rytířů může v království pořádat jen on a kníže nemá jeho povolení. Pokud kníže neuposlechne, přijdou hromy, blesky, kroupy, a možná i něco horšího.

Kníže se však nezalekl. Po poradě s hrstkou nejbližších přátel, kteří s ním na jeho panství chtěli turnaj uskutečnit, napsal chamtivému králi, že turnaj se na jeho panství přesto uskuteční. Ale nebude to turnaj rytířů na koních, ale bude to pouze závod koní. Mladí rytíři v sedlech koní budou jen dohlížet na to, aby koně nevybočili z předem vyznačené trati. A protože král mohl v království přikazovat jen lidem a nikoliv zvířatům, nenašel ani král, ani jeho servilní poskokové řešení, jak knížeti závod zastavit.

Závod se uskutečnil ke slávě a spokojenosti všech, kteří přijeli do knížecího paláce. Podle tradic mnoho desítek let dodržovaných v předvečer turnaje teklo morušové víno proudem, hudba hrála dlouho po půlnoci, tanečnice tančily celou noc, bardy vyprávěli příběhy skutečné i smyšlené, a dokonce i vychovatelé a trenéři mladých rytířů dostali večer šanci ukázat, že ani oni umění jízdy na koních ve stáří nezapomněli.

A kdo turnaj vyhrál? To přece není podstatné. Jména vítězů po roce přepsala jména vítězů dalších a další rok další. Důležitější bylo to, že v té době ještě žili lidé, kteří se nebáli vzepřít se vrchnosti, pokud ten, kdo poroučel, dělal špatné věci. Ono to vyžaduje někdy dost odvahy, nebojácnosti a také touhy po tom, udělat svět lepší a spravedlivější. A pokud takoví lidé v průběhu staletí nevymřeli, žijí třeba i dodnes. Že Vám příběh něco připomíná? Ne, opravdu v něm nic nehledejte, tohle se přece nikdy a nikde nemohlo stát. Dobrou noc.

Autor příběhu je neznámý. Celý příběh je fikcí. Případné podezření na shodu s osobami či událostmi reálnými je jen výplod paranoidní fantazie takového čtenáře. Pohádky se přece odehrávají jen v našich snech...